

CERIMÒNIA D'ACOLLIDA I APERTURA

Campo Santa María la Antigua (Panamà)

24 de gener de 2019

Benvolguts joves, bona tarda!

Que bé tornar-nos a trobar i fer-ho en aquesta terra que ens rep amb tant color i calor! Junts a Panamà, la Jornada Mundial de la Joventut és una altra vegada una festa d'alegria, una festa d'esperança per a tota l'Església i, per al món, un enorme testimoniatge de fe.

Recordo que a Cracòvia alguns em van preguntar si estaria a Panamà i els vaig contestar: "Jo no ho sé, però Pere segur que estarà. Pere estarà". Avui m'alegra dir-vos: Pere està amb vosaltres per a celebrar i renovar la fe i l'esperança. Pere i l'Església caminen amb vosaltres i volem dir-vos que no tingueu por, que aneu endavant amb aquesta energia renovadora i aquesta inquietud constant que ens ajuda i mobilitza a ser més alegres i més disponibles, més "testimonis de l'Evangelí". Anar endavant no per a crear una Església paral·lela una mica més "divertida" o "cool" en un esdeveniment per a joves, amb algun que altre element decoratiu, com si a vosaltres això us fes feliços. Vosaltres no penseu això, perquè pensar així seria no respectar-vos i no respectar tot el que l'Esperit a través de vosaltres ens està dient.

Ben al contrari! Volem retrobar i despertar al costat de vosaltres la contínua novetat i joventut de l'Església obrint-nos sempre a aquesta gràcia de l'Esperit Sant que fa sempre una nova Pentecosta (cf. SÍNODE SOBRE ELS JOVES, Doc. final, 60). Això només és possible, com ho acabem de viure en el Sínode, si ens animem a caminar escoltant-nos i a escoltar complementant-nos, si ens animem a testimoniar anunciant al Senyor en el servei als nostres germans que sempre és un servei concret. No és un servei de figuretes.

Penso en vosaltres, els joves de la joventut indígena, començant a caminar els primers en aquesta jornada. Vau ser els primers a Amèrica i els primers a caminar en aquesta trobada. Un aplaudiment gran. I també els joves descendent d'africans que també van fer la seva trobada i ens van guanyar en el temps.

Sé que arribar fins aquí no ha estat gens fàcil. Conec l'esforç, el sacrifici que heu realitzat per a poder participar en aquesta Jornada. Molts dies de treball i dedicació, trobades de reflexió i oració fan que el camí sigui en gran manera la recompensa. El deixeble no és solament el que arriba a un lloc sinó el que comença amb decisió, el que no té por d'arriscar i posar-se a caminar. Si un comença a caminar ja no té por.

Aquesta és la vostra alegria, estar en camí. Vosaltres no heu tingut por d'arriscar i caminar. Avui podem “estar de rumba”, perquè aquesta rumba va començar fa ja molt temps a cada comunitat.

A la presentació amb les banderes hem sentit a dir que venim de cultures i pobles diferents, parlem llengües diferents, usem robes diferents. Cadascun dels nostres pobles ha viscut històries i circumstàncies diferents. Quantes coses ens poden diferenciar!, però res d'això ha impedit poder trobar-nos, tantes diferències no han impedit poder trobar-nos i divertir-nos junts. Cap diferència ens ha parat. Això és possible perquè sabem que hi ha alguna cosa que ens uneix, hi ha Algú que ens agermana.

Vosaltres, benvolguts amics, heu fet molts sacrificis per a poder trobar-nos i així us transformeu en veritables mestres i artesans de la cultura de la trobada. Vosaltres en això us transformeu en mestres i artesans de la cultura de la trobada que no és “hola que tal, chau”; sinó que ens fa caminar junts.

Amb els vostres gestos i actituds, amb les vostres mirades, els vostres desitjos i especialment amb la vostra sensibilitat desmenteixen i desautoritzen tots aquests discursos que es concentren i s'obstinen a sembrar divisió, a excloure o expulsar als que "no són com nosaltres". Com en diversos països d'Amèrica diem, no són GCU: gent com un. Tots som gent com un, tots amb les nostres diferències.

I això perquè teniu aquest olfacte que sap intuir que «l'amor veritable no anul·la les legítimes diferències, sinó que les harmonitza en una unitat superior». Sabeu qui diu això? El Papa Benet XVI, que està mirant i l'aplaudirem. Li enviem una salutació! Des d'aquí. Ell ens està mirant per la televisió. Unes salutacions, tots, amb la mà al Papa Benet.

Per contra, sabem que el pare de la mentida, el dimoni, sempre prefereix un poble dividit i barallat, a un poble que aprèn a treballar junts. I aquest és un criteri per a distingir a la gent, els constructors de ponts i de murs, aquests constructors de murs que divideixen a la gent. Vosaltres què voleu ser? Constructors de ponts! (responen els joves).

Vosaltres ens ensenyeu que trobar-se no significa mimetitzar-se, ni pensar tots el mateix o viure tots iguals fent i repetint les mateixes coses, això ho fan els lloros i els papagais. Trobar-se és una crida i invitació a atrevir-se a mantenir viu un somni en comú.

Tenim moltes diferències, ens vestim diferent, però podem tenir un somni comú. Sí, un somni gran i capaç d'acollir a tots. Aquest somni pel qual Jesús va donar la vida a la creu i l'Esperit Sant es va escampar i va tatuar a foc el dia de Pentecosta en el cor de cada home i cada dona, en el cor de cadascun, en el teu i en el meu, a l'espera que trobi espai per a créixer i per a desenvolupar-se.

Un somni anomenat Jesús semblat pel Pare, Déu com Ell, enviat pel Pare, amb la confiança que creixerà i viurà en cada

cor. Un somni concret que és una persona i que corre per les nostres venes, estremeix el cor i el fa ballar cada vegada que escoltem: «Estimeu-vos els uns als altres. Així com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. En això tots reconeixeran que sou els meus deixebles: en l'amor que us tingueu els uns als altres» (Jn 13,34- 35). Com s'anomena el somni nostre? Jesús! (responen els joves)

Escolteu, a un sant d'aquestes terres li agradava dir: «El cristianisme no és un conjunt de veritats que cal creure, de lleis que cal complir, o de prohibicions. Així el cristianisme resulta molt repugnant. El cristianisme és una Persona que em va estimar tant, que reclama i demana el meu amor. El cristianisme és Crist» Ho diem tots junts? El cristianisme és Crist. (cf. S. OSCAR ROMERO, Homilia, 6 novembre 1977). És desenvolupar el somni pel qual va donar la vida: estimar amb el mateix amor que ens ha estimat. No ens va estimar fins a la meitat, no ens va estimar un trocet, ens va estimar totalment. Ens va omplir d'amor, va donar la seva vida.

Ens preguntem: Què ens manté units? Per què estem units? Què ens mou a trobar-nos? Sabeu el que és? La seguretat de saber que hem estat estimats amb un amor entranyable que no volem i no podem callar, un amor que ens desafia a respondre de la mateixa manera: amb amor. És l'amor de Crist que ens constreny (cf. 2 Co 5,14).

Fixeu-vos que l'amor que ens uneix és un amor que no aixafa, un amor que no margina, que no calla, un amor que no humilia ni esclafa. És l'amor del Senyor, un amor de tots els dies, discret i respectuós, amor de llibertat i per a la llibertat, amor que sana i aixeca. És l'amor del Senyor que sap més d'aixecades que de caigudes, de reconciliació que de prohibició, de donar una nova oportunitat que de condemnar, de futur que de passat. És l'amor silenciós de la mà estesa en el servei i el lliurament. És l'amor que no presumeix, que es dona als humils. Aquest és l'amor que ens uneix a nosaltres. Et pregunto: Creus en aquest amor? Et

pregunto una altra cosa: Creus que aquest amor val la pena?

Jesús una vegada va preguntar a un el mateix i li va dir que anés i fes el mateix. En nom de Jesús jo us dic que feu el mateix. No tingueu por d'aquest amor que gasta la vida. Va ser la mateixa pregunta i invitació que va rebre Maria. L'àngel li va preguntar si volia portar aquest somni en les seves entranyes i fer-lo vida, fer-lo carn.

Maria tenia l'edat d'alguns de vosaltres i Maria va dir: «Heus aquí la serventa del Senyor, faci's en mi segons la teva paraula» (Lc 1,38). Tanquem els ulls tots i pensem en Maria. No era ximple, sabia el que sentia el seu cor, sabia el que era l'amor i va respondre "Heus aquí la teva serventa del Senyor, faci's en mi segons la teva paraula". En aquest moment de silenci, Jesús li diu a cadascun, a tu, a tu i a tu: T'animes? Vols? Pensa en Maria i contesta: vull servir al Senyor, que es faci en mi segons la teva paraula.

Maria es va animar a dir "sí". Es va animar a donar-li vida al somni de Déu. I això és el mateix que l'àngel et vol preguntar a tu, i a tu, i a mi: vols que aquest somni tingui vida? Vols donar-li carn amb les teves mans, amb els teus peus, amb la teva mirada, amb el teu cor? Vols que sigui l'amor del Pare el que t'obri nous horitzons i et porti per camins mai imaginats i pensats, somiats o esperats que alegrin i facin cantar i ballar al cor? Ens animem a dir-li a l'àngel, com Maria: heus aquí els servents del Senyor, faci's? No contesteu aquí, contesteu en el cor. Hi ha preguntes que només es responen en silenci.

Benvolguts joves: El més esperançador d'aquesta Jornada no serà un document final, una carta consensuada o un programa a executar. No, això no serà. El més esperançador d'aquesta trobada seran els vostres rostres i una oració. Això donarà esperança. Amb la cara amb la qual torneu a les vostres cases, amb l'oració que vau aprendre a dir amb el cor canviat.

Cadascun tornarà a casa amb la força nova que es genera cada vegada que ens trobem amb els altres i amb el Senyor, plens de l'Esperit Sant per a recordar i mantenir viu aquest somni que ens fa germans i que estem convidats a no deixar que es congeli en el cor del món: allí on ens trobem, fent el que estem fent, sempre podrem aixecar la mirada i dir: Senyor, ensenya'm a estimar com Tu ens has estimat —us animeu a repetir-ho amb mi?—. Senyor, ensenya'm a estimar com Tu ens has estimat. Més fort, esteu roncs: Senyor, ensenya'm a estimar com Tu ens has estimat.

I com volem ser bons i educats, no podem acabar aquesta primera trobada sense agrair. Gràcies a tots els que heu preparat amb molta il·lusió aquesta Jornada Mundial de la Joventut. Tot això, gràcies, fort. Gràcies per animar-se a construir i allotjar, per dir-li “sí” al somni de Déu de veure als seus fills reunits. Gràcies Mons. Ulloa i tot el seu equip per ajudar al fet que Panamà avui sigui no solament un canal que uneix mars, sinó també canal on el somni de Déu continuï trobant llits per a créixer, multiplicar-se i irradiar-se en tots els racons de la terra.

Amics i amigues, que Jesús els beneeixi. Ho desitjo de tot cor. Que Santa Maria l'Antiga els acompanyi sempre, perquè tots siguem capaços de dir sense por, com ella: «Aquí estic. Faci's». Gràcies.